

MdR, Jazzgeschiedenis 622. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 20, trombones, deel 3. Jay Jay Johnson had de toon gezet voor het Bebop-spelen op trombone, hij wist de taal van Dizzy Gillespie en Charlie Parker te gebruiken voor ~~het~~ het ogenschijnlijk trage instrument. Via een zelf ontwikkelde techniek, net zo snel te kunnen ~~spelen~~ ^{op} spelen als alle andere ~~met~~ ^{C. instrumenten} met uitzondering nog even van de contrabas. Een van de eersten die Johnson volgden was Frank Rosolino, waarover zodadelijk, iemand die met de snelheid überhaupt geen moeite had ~~was~~ ^{als} Bob Brookmeyer. Eenvoudig omdat hij een ventiel-instrument bespeelt. Maar dan wel zo bijzonder en persoonlijk dat de paar musici die het ook probeerden niet bij hem in de buurt kwamen. Robert Brookmeyer begon ook al goed: 19 december 1929 werd hij in Kansas City, Missouri, geboren, zelfde stad als Ben Webster. Hij ging er op het Conservatorium voor theorie en piano, speelde vrij gauw in dansorkesten. Pas in 1952 begon hij met die ventiel-trombone, speelde een jaar later al in Gerry Mulligan's kwartet. Later toch weer veel piano naast trombone. In '60 een kwintet met Clark Terry, weer later was hij een van de initiatiefnemers van de Thad Jones-Mel Lewis Band, waarvoor hij ook veel schreef. Vanaf '68 was schrijven, componeren en arrangeren, zo'n beetje zijn hoofdvak. Tegenwoordig is hij docent aan het Conservatorium in Rotterdam, en werkt hij aan een opera. 7 januari 1954. Voor Storyville in NYC een kwintet met Al Cohn-tenorsaxofoon, John Williams-piano, Bill Anthony-bas, Frank Isola-drums. Eigen stuk van Bob Brookmeyer: "Open Country".

Gebruikelijk was.

1

Bob Brookmeyer Quintet: Open Country (Bob Brookmeyer)
1/1 - 5:00 - Jazz Selection JSLP 50.025

"Open Country": Bob Brookmeyer-ventiel-trombone, Al Cohn-tenorsaxofoon, John Williams-piano, Bill Anthony-bas, Frank Isola-drums. Voor Storyville in NYC, 7 januari 1954, toen Brookmeyer nog geen twee jaar het instrument bespeelde. We gaan naar 7 juli, een kwartet zonder Cohn en met Red Mitchell i.p.v. Bill Anthony op bas. Hij schreef ook dit stuk, "Doe eyes".

2

Bob Brookmeyer Quartet: Doe eyes (Red Mitchell)
1/1 - 3:16 - Vogue EPL 7-157

"Doe eyes" - Bob Brookmeyer-ventiel-trombone met John Williams-piano, Red Mitchell-bas, Frank Isola-drums, voor Pacific Jazz in Los Angeles, 7 juli 1954. ~~Brookmeyer~~ Brookmeyer zou zich snel tot een belangrijk arrangeur en componist ontwikkelen - zo nam hij in 1959 vast een voorschot op zijn werk voor de Gerry Mulligan Concert Jazz Band bij Atlantic in NYC. Hij schreef een vierdelige Blues-suite, waarvan ik het laatste deel koos.

Het orkest: Ernie Royal en Bernie Glow-trompet, Frank Rehak-trombone, Earl Chapin-hoorn, Don Butterfield-tuba. Gene Quill-alt, Al Cohn-tenorsaxofoon. Bob Brookmeyer-piano, George Duvivier-bas, Charli Persip-drums. ~~"Blues Suite - part 4".~~

Bob Brookmeyer: Blues suite - pt. 4 (Bob Brookmeyer)
1/laatst - 5:15 - London LTZ-K 15208

Het vierde en laatste deel van Bob Brookmeyers "Blues Suite" voor een orkest van 2 trompetten, en enkelvoudig; trombone, hoorn, tuba, alt + tenorsaxofoon. Brookmeyer speelde zelf piano, George Duvivier-bas, Charli Persip-drums. Voor Atlantic in NYC, 6 of 9 april 1959. Brookmeyer was vijf jaar

jonger dan Jay Jay Johnson, Frank Rosolino twee. Want die werd 20 augustus 1926 in Detroit geboren. Als 10-jarige begon hij met gitaar om wat later trombone te gaan spelen. In '47 bij Glen Gray, '48/'49 Gene Krupa, ^{dan} een eigen clubje, en van 1952 t/m '54 bij Stan Kenton waardoor hij zijn naam vestigde. Rosolino kon Bebop spelen zo snel al Jay Jay Johnson, maar wel veel dramatischer van karakter, daarnaast was hij van alle markten thuis, hij begon natuurlijk ook bij Swing bands. ~~En~~ trad ~~op~~ op als comedian. Bij Stan Kenton schreef Bill Russo een feature voor hem, Capitol nam ~~die~~ die 20 september 1952 in Chicago op. "Frank speaking".

Stan Kenton: Frank speaking (Bill Russo)
1/laatst - 3:14 - Creative World ST-1002

Brookmeyer
en Mitchell
- Johnson - Johnson

3

Subbeeld op
Linn met

4

"Frank speaking" - trombonist Frank Rosolino in Bill Russo's stuk voor de Stan Kenton band. Buddy Childers, Maynard Ferguson, Conti Candoli, Don Dennis, Ruben McFall-trompet, Rosolino en Bob Burgess, Bill Russo, Keith Moon, George Roberts-trombone. Dick Meldonian en Vinnie Dean-alt, Bill Hollman en Lee Elliott-tenor, Bob Gioga-baritonsaxofoon. Stan Kenton-piano, Sal Salvador-gitaar, Don Bagley-bas, Stan Levey-drums. Voor Capitol in Chicago, 20 september 1952. Tot slot een stuk waar Rosolino speelt in een Benny Carter studio-project. De componist/arrangeur speelt zijn solo op altsaxofoon, maar trompet in het ensemble. Waarin verder Ben Webster-tenorsaxofoon, André Previn-piano, Barney Kessel-gitaar, Leroy Vinnegar-bas, Shelly Manne-drums. 7 oktober '57 voor Contemporary in LA.: Benny Carter's "How can you lose".

5 Benny Carter: How can you lose (Benny Carter)
2/3 - 6:12 - Contemporary S 7028

"How can you lose" van Benny Carter voor Contemporary in Los Angeles, 7 oktober 1957. Benny Carter-trompet en altsaxofoon, Frank Rosolino-trombone, Ben Webster-tenorsaxofoon, André Previn-piano, Barney Kessel-gitaar, Leroy Vinnegar-bas, Shelly Manne-drums. Frank Rosolino, ^{altijd} ~~als~~ comedian, ^{als} ~~als~~ hij als zodanig was ingehuurd, maar ook off stage, in het dagelijks leven, overleed op 26 november 1978 in LA door zelfdoding na een familie-drama. Volgende keer in het laatste trombone-deel Jimmy Cleveland en Curtis Fuller. Dit was Jazzgeschiedenis 622, MdR.

0 0 0 0 0